

BALOG ERNŐ

Megtermékenyült idő

sátáni dőrejjel lezúdul a kéz
könnyek között arcod felragyog
méhedben hömpölyög a messzeség
a hullámokba verődő holnapok

Túl önmagamon

Hosszas készülődés után

a nappali szürkületből
felröppen egy hang

szárnyak elhaló csattogása

túl önmagamon
nyomainkkal átviláglik a hús
mélyen
a gyertya fénykörében

zörgő lapok
az üres asztalon
ahová
remegő kezemet
nem tudom visszajejteni

Érintés

kehelyből ébred a Nap
virágarcát öntözi harmat
ködöket varázsol egy tó
áttündököl rajta szűz csillag
fuvoláz üvegtiszta szó

érezd az érintést
ne hadd jeltelen
lényedbe költözik
örök kegyelem

Sirok várában

hideg csönddel
falakra dől árnyékunk

szárnyak nyirkos íve alól
lépcsőt emel
térdre hajt az irgalom

csontjainkra támaszkodva
bennünk figyel
holdat őriz mozdulatlan láng

néma ének füstje száll
láthatatlan lebegéssel
átkarol a múlt

útvesztőknek könyomain
visszavezet
boltív alatt sírdogáló anyánkhoz

hamvas hajú áldó lélek
könnyeiből gyöngysort fűz

csillagfényből újjászövi
elhullajtott ingeink